

РОМЕО

- Повярвай ми, и ти изглеждаш бледна:
скръбта изпива нашите лица
и бледни тя ни прави. - Сбогом, сбогом!

/Излиза./

ЖУЛИЕТА

- Съдба, съдба! Непостоянна, казват,
си ти била. Защо ти е тогава
и моят верен, примерен другар!
Но пак непостоянна ти бъди,
надеждата у мене събуди,
че скоро пак при мене ще го върнеш!

ГОСПОЖА КАПУЛЕТИ /отвръща./

Ей, как си будна вече, Жулиета!

ЖУЛИЕТА

- Кой вика там? Туй майка ми не е ли?
Не е ли спала? Станала е рано?
Каква ли мисъл пак я води тук?

/Влиза госпожа Капулети./

ГОСПОЖА КАПУЛЕТИ -

Е, как си, Жулиета?

ЖУЛИЕТА

- Не добре. 71

ГОСПОЖА КАПУЛЕТИ -

За братовчеда още ли тъжиш?
Със сълзи искаш да изровиш гроба,
но ти не би могла да възкресиш
покойника! - О, стига, стига плака!